

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIV — Wydana i rozesłana dnia 6. grudnia 1904.

Treść: № 137. Rozporządzenie, dotyczące się cennika lekarstw na rok 1905.

137.**Rozporządzenie Ministerstwa
spraw wewnętrznych z dnia
2. grudnia 1904,****tyczące się cennika lekarstw na rok 1905.**

W dniu 1. stycznia 1905 nabędzie mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1905 do farmakopei austriackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkami z r. 1900“, wydany pod tym tytułem nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej a ułożony na podstawie najnowszych cenników materiałów aptecznych.

Z dniem 1. stycznia 1905 uchyla się rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1903, Dz. u. p. Nr. 239, dotyczące się austriackiego cennika lekarstw na rok 1904, a natomiast wydaje się następujące postanowienia:

§ 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku jakoteż lekarze, chirurdzy względnie weterynarze, uprawnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, który nabywa mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1905, i zaopatrzyć się w jeden jego egzemplarz drukowany.

§ 2.

Aptekarze jakoteż lekarze i chirurdzy obowiązani są postępować ściśle podług „Przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889,

Dz. u. p. Nr. 107 i umieszczonych na wstępie do VII. wydania farmakopei austriackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§ 3.

Te artykuły lecznicze, których wydawanie podlega pewnym ograniczeniom na mocy osobnych przepisów, i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w tym cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei i dodatku do niej wpadającym w oczy (tłustym) drukiem*) a nadto zestawione w tablicy IV. farmakopei i dodatku do niej, mogą aptekarze wydawać tylko na receptę, wystawioną należyście przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Wyjątek od tego postanowienia stanowić będzie w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884, Dz. u. p. Nr. 131, kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedziany, o ile materiały te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz tylko jako środki odkażające, w którym to jednak razie użycie takie ma być uwidocznione na etykiecie naczynia wyraźnym napisem: „Do dezynfekcyi“, dalej chloroform w połączeniu przeznaczonem „Do zewnętrznego użytku“, w którym ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20 proc. całego roztworu.

§ 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy w każdym względzie ściśle przepisów recepty lekarskiej.

*) Zamiast dawniejszego oznaczania ich krzyżykiem.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są maksymalne dawki środków lekarskich, przepisane w tablicy III wydania VII. farmakopei austriackiej z roku 1889 i w dodatku do niej wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok wagi dotyczącej dawki położył wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że wagę tych środków lekarskich w receptcie przepisanych, które są podane w tablicy dawek maksymalnych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy wydawaniu proszków, podzielonych na dawki, wystrzegać się należy ze względów sanitarnych rozdymania torebek papierowych ustami.

§ 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty, napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno wydawać żadnego lekarstwa bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej receptcie powinno z reguły być napisane nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniebdał uczynić lekarz, winny szczegóły te być dopisane w aptece. Jeżeli strona nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa.

§ 6.

Lekarstwo podług pewnej recepty wolno wydawać ponownie tylko dla osoby na niej oznaczonej.

Gdy zachodzi uzasadniona obawa, że lekarstwo mogłoby być nadużyte, winien lekarz ordynujący napisać na receptcie słowa „*ne repetatur*“ a aptekarzowi nie wolno na receptę opatrzoną temi słowami wydać lekarstwa ponownie.

Używanie blankietów do recept z wydrukowanymi słowami „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§ 7.

Wydawanie lekarstw na kopie recept i kopiowanie recept w aptekach jest zakazane, chyba że pewne okoliczności wymagałyby skopiowania np. gdy lekarstwo wydaje się na koszt funduszków publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych, stowarzyszeń itp., w którym to razie jednak powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejsze kopii wyrażony.

Kopia recepty powinna być opatrzona wyraźnym oznaczeniem apteki i podpisem ekspedienta.

§ 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem „*cito*“ lub „*statim*“, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§ 9.

Na recepty, opatrzone dopiskiem „*secundum meam praescriptionem*“ lub innemi uwagami, oznaczającymi jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co w stosunkach lekarza do aptekarza bezwarunkowo miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach niczego wydawać. Lekarzom zabrania się umieszczania na receptach takich uwag i dopisków.

§ 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek fundusów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp. jakoteż dla ubogich, albo, gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie naczynia wolno sobie policzyć należytość, o ile stosownie do §u 18go Normy ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 45, nie należy naczyń wydawać bezpłatnie.

To samo ma miejsce wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej lekarz dopisze w receptcie uwagę: „*Fiat expeditio simplex*“.

Przewidziane w Normie ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 45, uproszczenia przy wydawaniu lekarstw, jakoteż zniżenia należytości za lekarstwa, mają być stosowane zawsze, gdy się wydaje lekarstwa na rachunek kas dla chorych, urządzonych według ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o ubezpieczeniu na wypadek choroby, tudzież tych, które zostają pod kontrolą rządową, chyba że recepta lekarska zawierałaby jakieś szczególne zarządzenia.

§ 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas dla chorych, urządzonych według ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby, jakoteż tych, które zostają pod kontrolą rządową, aptekarz obowiązany jest zniżyć cenę lekarstw, według taksy obliczoną, najmniej o 5 procent.

Większe zniżenia mogą być przyznawane na zasadzie umowy między aptekarzami a kasami dla chorych.

W przypadkach spornych władze polityczne krajowe mają prawo przepisać aptekom pewnego okręgu kas dla chorych, osobiście zaś aptekom

w miastach stołecznych i miejscowościach przemysłowych, — stosownie do zbytu lekarstw, jaki w tym obszarze ma miejsce na rachunek rzeczonych kas dla chorych, jakoteż odpowiednio do stosunków miejscowych, — większe niżnienie procentowe, a to aż do 15 procent ceny całkowitej, według cennika przypadającej, przy czem dla zapobieżenia bezładowi w regularnem dostarczaniu lekarstw publiczności w ustanowionym urzędownie obszarze zbytu aptecznego, odnośny przepis stosować należy jednako do wszystkich aptek dotyczącego obszaru.

§ 12.

Za dziesięciokrotny wymiar (ilości, liczby sztuk) środków lekarskich, objętych cennikiem lekarstw, liczyć należy tylko ośmiokrotną kwotę ceny w cenniku podanej; wydając zaś wymiar stokrotny, liczyć należy znowu tylko ośmiokrotną kwotę ceny przypadającej za wymiar dziesięciokrotny (to jest kwotę sześćdziesięcioczkrotną podanej w cenniku stopy pojedynczej).

Te niższe ceny liczyć należy także wtedy, gdy przy taksowaniu wymiaru (ilości, liczby sztuk) środków lekarskich, wynoszącego mniej niż dziesięciokrotną, względnie stokrotną dawkę, w cenniku lekarstw podaną, wypada większa kwota, niżby należało zapłacić za większą ilość po niższej cenie.

§ 13.

W tych przypadkach taksowania, do których nie stosują się ani przepisy Normy ordynacyjnej, wydanej rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 45, ani też postanowienia §u 14go tego rozporządzenia, wynosi najmniejsza cena środka lekarskiego pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według Normy ordynacyjnej tylko dwa halerze.

Należność, wynoszącą mniej niż cały halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu za jakiś środek lekarski wypadnie halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§ 14.

Za *Aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, z wyjątkiem przypadków, w których wody używa się na odvary i nalewy.

§ 15.

Aptekarzom, którzy przy nabywaniu spirytusu oprócz podatku rządowego od wódki opłacać muszą

znaczne daniny gminne od wódki, może władza polityczna krajowa na ich prośbę dozwolić odpowiedniego podwyższenia cen tych artykułów spirytusowych, które są imiennie wyszczególnione w wykazie, dołączonym do cennika lekarstw.

§ 16.

Jeżeli lekarz nie poda w receptce szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w danej formie potrzebny jest dodatek obojętny, w receptce niepodany, ekspedjent napisać ma w receptce przy taksowaniu, jaką ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnej spożytkowano.

Za środki lekarskie, zaordynowane w pewnej ilości kropli, liczy się należność podług następujących prawideł:

Na jeden gram liczy się: 20 kropli olejków tłustych, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli innych olejków eterycznych, eteru octowego, wyskoku eterowego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§ 17.

Na każdej receptce, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki publicznej lub domowej, napisać trzeba przed wydaniem wyraźnie kwotę taksy cyframi, a przy pierwszym taksowaniu także szczegółowo, ile się należy za materiały, robotę i naczynia (stoiki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych winien ten, kto lekarstwo taksował, dopisać na receptce obok należności także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedycyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycy i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, umieścić należy za każdym razem te szczegóły — a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy — na receptce, względnie na sygnaturze.

§ 18.

Wydawanie lekarstw po cenie niższej od przepisanej jest dozwolone; ale w przypadku takim wypisać trzeba na receptce cyframi tak cenę przepisaną, jak i należność dobrowolnie niższą.

Jednakże lekarstwa, dawane po cenie niższej, powinny być tej samej nienagannej jakości, która w farmakopei jest przepisana, a także waga ich nie może być mniejsza.

Także, gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno na środki lekarskie kłaść cen wyższych od ustanowionych w cenniku.

§ 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których niema w farmakopei, winny władze polityczne postępować w przypadkach, ich decyzji poddawanych, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich w farmakopei i w jej dodatku podanych, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1905.

§ 20.

Pijawek nie należy uważać za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani utrzymywać je na sprzedaż w dobrym stanie.

Cenę pijawek łącznie z opłatą za wydanie oznacza się w aptekach na 20 halerzy za sztukę. Dla składających rachunki za lekarstwa, dostarczone na koszt funduszów publicznych, cena ta nie podlega niżeniu procentowemu.

§ 21.

Ceny przedmiotów do bandażowania, umieszczonych w farmakopei, podane są w osobnym cenniku, dołączonym do cennika lekarstw; nie podlegają one w podobnym przypadku niżeniu procentowemu.

§ 22.

Lekarze i chirurdzy uprawnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882, Dz. u. p. Nr. 182), powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone), potrzebne do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych lub podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa kupować wyłącznie w jednej z najbliższych aptek i wykazywać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona.

Niżenie cen w takich przypadkach zależy od wzajemnej umowy.

§ 23.

Obliczając należności za środki lekarskie dla zwierząt, niepodane w osobnym cenniku, lecz znajdujące się w cenniku lekarstw farmakopei, potrącać należy 10 procent z cen tam ustanowionych.

Za samo sporządzanie lekarstw dla zwierząt i za naczynia wolno pobierać należności podług tej samej taksy, która ustanowiona jest względem lekarstw dla ludzi.

§ 24.

Aptekarze są obowiązani mieć na składzie środki orzeźwiające i odkażające tudzież bandażę, wymienione w wydanych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897, Dz. u. p. Nr. 216, „Przepisach służbowych dla akuszerok“ i mają prawo trzymać na sprzedaż wszelkie inne przybory, potrzebne dla akuszerok.

Akuszerkom, nabywającym te przedmioty bezpośrednio z apteki, opuszczać należy dziesięć procent z ceny w cenniku podanej.

Aptekarze są nadto obowiązani mieć na składzie najmniej dwie flaszeczki antydyfterykcyjnej surowicy, zawierające po 1000 jednostek antyloksynowych, odpowiadających sorcie 2 surowicy dyfterykcyjnej, wytwarzanej w rządowym zakładzie seroterapeutycznym.

§ 25.

Wyszczególnienie środków lekarskich aptecznych przeprowadzone w cenniku lekarstw w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu, służyć ma za podstawę przy wykonywaniu rozporządzeń Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883, Dz. u. p. Nr. 152 i z dnia 17. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 97.

§ 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw zarządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia powszechnej ustawy karnej, karane będą grzywnami do 200 koron lub aresztem do dni 14. (Rozporządzenie ministerjalne z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198).

§ 27.

Wszelkie inne przepisy, istniejące obok postanowień powyższych a dotyczące się kupowania, utrzymywania na składzie i sprzedaży towarów lekarskich i lekarstw, zatrzymują moc obowiązującą.

Keerber wlr.